

DOMSTOLENS DOM (stora avdelningen)

den 17 juli 2008 *

I mål C-66/08,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 35 EU, framställd av Oberlandesgericht Stuttgart (Tyskland) genom beslut av den 14 februari 2008, som inkom till domstolen den 18 februari 2008, i brottmålet beträffande verkställigheten av en europeisk arresteringsorder som utfärdats avseende

Szymon Kozłowski,

meddelar

DOMSTOLEN (stora avdelningen)

sammansatt av ordföranden V. Skouris, avdelningsordförandena P. Jann, C.W.A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts, G. Arestis och L. Bay Larsen (referent) samt domarna J. Makarczyk, P. Küris, E. Juhász, A. Ó Caoimh, P. Lindh och J.-C. Bonichot,

generaladvokat: Y. Bot,
justitiesekreterare: handläggaren B. Fülöp,

* Rättegångsspråk: tyska.

med beaktande av domstolens ordförandes beslut av den 22 februari 2008 att begäran om förhandsavgörande ska handläggas skyndsamt i enlighet med artikel 104a första stycket i rättegångsreglerna,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 22 april 2008,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— Szymon Kozłowski, genom M. Stirnweiß, Rechtsanwalt,

— Tysklands regering, genom M. Lumma och J. Kemper, båda i egenskap av ombud,

— Tjeckiens regering, genom M. Smolek, i egenskap av ombud,

— Danmarks regering, genom J. Bering Liisberg, i egenskap av ombud,

— Frankrikes regering, genom J.-C. Niollet, i egenskap av ombud,

— Italiens regering, genom F. Arena, avvocato dello Stato,

- Nederländernas regering, genom C. Wissels och M. Noort, båda i egenskap av ombud,

- Österrikes regering, genom C. Pesendorfer och T. Fülöp, båda i egenskap av ombud,

- Polens regering, genom M. Dowgielewicz och L. Rędziniak, båda i egenskap av ombud,

- Slovakiens regering, genom J. Čorba, i egenskap av ombud,

- Finlands regering, genom J. Heliskoski, i egenskap av ombud,

- Europeiska gemenskapernas kommission, genom S. Grünheid och R. Troosters, båda i egenskap av ombud,

och efter att ha hört generaladvokaten,

följande

Dom

- ¹ Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 4.6 i rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna (EGT L 190, s. 1) (nedan kallat rambeslutet).

- ² Begäran har framställts i ett mål avseende verkställigheten av Generalstaatsanwaltschaft Stuttgart (nedan kallad den tyska verkställande rättsliga myndigheten) av en europeisk arresteringsorder som Sąd Okręgowy w Bydgoszczy (den regionala domstolen i Bydgoszcz) (nedan kallad den polska utfärdande rättsliga myndigheten) utfärdade den 18 april 2007 mot Szymon Kozłowski, som är polsk medborgare.

Tillämpliga bestämmelser

De unionsrättsliga bestämmelserna

3 I skäl 5 i rambeslutet anges följande:

”Målet för unionen att bli ett område med frihet, säkerhet och rättvisa har medfört att behovet av utlämning mellan medlemsstaterna har försvunnit, och att det skall ersättas av ett system för överlämnande mellan rättsliga myndigheter. De nuvarande förfarandena för utlämning är komplicerade och riskerar att ge upphov till förse-ningar, vilket kan avhjälpas genom införande av ett nytt förenklat system för överläm-nande av dömda eller misstänkta personer för verkställighet av domar eller lagföring. De traditionella samarbetsförbindelser mellan medlemsstaterna som hittills varit rådande bör ersättas av ett system med fri rörlighet för straffrättsliga avgöranden, såväl preliminära som slutliga, i ett område med frihet, säkerhet och rättvisa.”

4 I skäl 7 i rambeslutet preciseras följande:

”Eftersom målet att ersätta den multilaterala utlämningsordning som bygger på Euro-peiska utlämningskonventionen av den 13 december 1957 inte i tillräcklig utsträck-ning kan uppnås av medlemsstaterna och det därför på grund av dess omfattning och verkningar bättre kan uppnås på unionsnivå, kan rådet vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 2 i Fördraget om Europeiska unionen och i artikel 5 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskaperna. ...”

5 I skäl 8 i rambeslutet anges följande:

”Beslut om verkställighet av en europeisk arresteringsorder måste kontrolleras i tillräcklig omfattning, vilket innebär att en rättslig myndighet i den medlemsstat där den eftersökta personen har gripits måste fatta beslutet om huruvida han eller hon skall överlämnas.”

6 I artikel 1.1 och 1.2 i rambeslutet definieras begreppet europeisk arresteringsorder och skyldigheten att verkställa en europeisk arresteringsorder på följande sätt:

”1. Den europeiska arresteringsordern är ett rättsligt avgörande, utfärdat av en medlemsstat med syftet att en annan medlemsstat skall gripa och överlämna en eftersökt person för lagföring eller för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd.

2. Medlemsstaterna skall verkställa varje europeisk arresteringsorder i enlighet med principen om ömsesidigt erkännande samt bestämmelserna i detta rambeslut.”

7 I artikel 2.1 i rambeslutet föreskrivs följande:

”En europeisk arresteringsorder får utfärdas för gärningar [för vilka] ett straff eller en annan frihetsberövande åtgärd i minst fyra månader har dömts ut.”

8 I artikel 3 i rambeslutet anges tre ”[s]käl till att verkställighet av den europeiska arresteringsordern skall vägras”.

- 9 I artikel 4 i rambeslutet, med rubriken ”Skäl till att verkställighet av den europeiska arresteringsordern får vägras”, anges nämnda skäl i sju olika punkter. I punkt 6 föreskrivs följande:

”Den verkställande rättsliga myndigheten får vägra att verkställa en europeisk arresteringsorder

...

6. om den europeiska arresteringsordern har u[t]färdats för ver[k]ställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd och den eftersökte uppehåller sig i, är medborgare eller bosatt i den verkställande medlemsstaten och denna stat åtar sig att själv verkställa detta straff eller denna åtgärd enligt denna medlemsstats lagstiftning.”

- 10 I artikel 5 i rambeslutet, med rubriken ”Garantier som skall lämnas av den utfärdande staten i särskilda fall”, föreskrivs följande:

”Den verkställande rättsliga myndigheten får, i enlighet med den verkställande medlemsstatens lagstiftning, föreskriva att verkställigheten av en europeisk arresteringsorder är beroende av något av följande villkor:

...

3. När den person som är föremål för en europeisk arresteringsorder för lagföring är medborgare eller bosatt i den verkställande medlemsstaten får överlämnandet underkastas villkoret att personen efter att ha hörts återsänds till

den verkställande medlemsstaten för att där avtjäna det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som dömts ut i den utfärdande medlemsstaten.”

- 11 I artikel 6 i rambeslutet, med rubriken ”Fastställande av de behöriga myndigheterna”, föreskrivs följande:

”1. Den utfärdande rättsliga myndigheten är den rättsliga myndighet i den utfärdande medlemsstaten som är behörig att utfärda en europeisk arresteringsorder enligt den utfärdande medlemsstatens lagstiftning.

2. Den verkställande rättsliga myndigheten är den rättsliga myndighet i den verkställande medlemsstaten som är behörig att verkställa den europeiska arresteringsordern enligt den verkställande medlemsstatens lagstiftning.

3. Varje medlemsstat skall underrätta rådets generalsekretariat om den, enligt sin nationella lagstiftning, behöriga rättsliga myndigheten.”

- 12 Det framgår av informationen rörande tidpunkten för Amsterdamfördragets ikraftträdande, offentliggjord i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* av den 1 maj 1999 (EGT L 114, s. 56), att Förbundsrepubliken Tyskland har avgett en förklaring enligt artikel 35.2 EU, genom vilken den har godtagit domstolens behörighet att meddela förhandsavgörande i enlighet med artikel 35.3 b EU.

Den nationella rätten

- 13 Rambeslutet har införlivats med den tyska rättsordningen genom 78–83k §§ i lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål (Gesetz über die internationale Rechtshilfe in Strafsachen) av den 23 december 1982, i dess lydelse enligt lagen om den europeiska arresteringsordern (Europäisches Haftbefehlsgesetz) av den 20 juli 2006 (BGBl. 2006 I, s. 1721) (nedan kallad IRG). I IRG har den terminologi som traditionellt sett används i tysk rätt behållits som innebär att ett "överlämnande" i den mening som avses i rambeslutet anges såsom "utlämning".
- 14 I IRG görs det skillnad mellan beslutet om huruvida begäran om utlämning kan prövas, å ena sidan, och beslutet som avser prövning i sak, det vill säga huruvida utlämningen ska beviljas, å andra sidan.
- 15 Enligt 29–32 §§ IRG ankommer det på de regionala domstolarna i högre instans (Oberlandesgerichte) att i alla händelser bedöma huruvida begäran om utlämning kan prövas, på begäran av den verkställande rättsliga myndigheten.
- 16 Däremot ankommer det på den verkställande rättsliga myndigheten att besluta huruvida utlämningen ska beviljas, med avseende på begäran om utlämning som framställts av en utfärdande rättslig myndighet i en medlemsstat.
- 17 Artikel 4.6 i rambeslutet har införlivats med den tyska rättsordningen genom 83b § punkt 2 b IRG, vad avser dem som inte är tyska medborgare, oberoende av om de är medborgare i en annan medlemsstat än Förbundsrepubliken Tyskland eller i ett tredjeland. I denna bestämmelse, med rubriken "Hinder för beviljande", anges:

"Beviljande av utlämning av en utlämning, som stadigvarande uppehåller sig i Tyskland, kan även vägras om

...

- b) vid utlämning för verkställighet av ett frihetsstraff när den som begärts utlämnad, efter att ha getts vederbörliga upplysningar, inte ger sitt samtycke, vilket skrivits in i domstolsprotokollet, och dennes skyddsvärda intresse av att straffet verkställs i Tyskland väger tyngst, ...”

- 18 I processrättsligt hänseende beskrivs i 79 § punkt 2 IRG villkoren för prövningen av begäran om utlämning på följande sätt:

”Innan Oberlandesgericht bedömer huruvida begäran [om utlämning] kan prövas, ska den myndighet som är behörig att bevilja utlämningar [’Generalstaatsanwaltschaften’] ange om den avser att göra gällande att det föreligger hinder för beviljande enligt 83b §. Ett beslut att inte göra gällande hinder för beviljande ska motiveras och kan överprövas av Oberlandesgericht ...”

Förfarandet i målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

- 19 Sąd Rejonowy w Tucholi, den regionala domstolen i Tuchola (Polen), avkunnade den 28 maj 2002 en dom genom vilken Szymon Kozłowski ådömdes ett fängelsestraff på fem månader på grund av att han gjort sig skyldig till skadegörelse. Domen i fråga har vunnit laga kraft men ännu inte verkställts.

- 20 Szymon Kozłowski avtjänar sedan den 10 maj 2006 ett fängelsestraff i fängelset i Stuttgart (Tyskland) på tre år och sex månader. Han har ådömts detta straff genom

två domar av Amtsgericht Stuttgart, av den 27 juli 2006 och den 25 januari 2007, på grund av 61 fall av bedrägeri, som denne gjort sig skyldig till i Tyskland.

- 21 Den polska utfärdande rättsliga myndigheten begärde, genom en europeisk arresteringsorder av den 18 april 2007, ställd till den tyska verkställande rättsliga myndigheten, att Szymon Kozłowski skulle överlämnas för verkställighet av det fängelsestraff på fem månader som denne ådömts av Sąd Rejonowy w Tucholi.
- 22 Den 5 juni 2007 hördes Szymon Kozłowski av Amtsgericht Stuttgart. Han angav härvid att han inte samtyckte till att överlämnas till den polska utfärdande rättsliga myndigheten.
- 23 Den tyska verkställande rättsliga myndigheten meddelade den 18 juni 2007 Szymon Kozłowski att den inte hade för avsikt att göra gällande några hinder för beviljande. Enligt denna myndighet förelåg det nämligen inte några hinder för beviljande enligt 83b § IRG. Framför allt uppehöll sig den berörda personen inte stadigvarande i Tyskland. Dennes många vistelser i Tyskland kännetecknades av att han begick ett flertal brott. Någon legal ekonomisk verksamhet ågnade han sig överhuvudtaget inte åt.
- 24 Eftersom den tyska verkställande rättsliga myndigheten inte ansåg det nödvändigt att utreda var, hos vem och i vilket syfte Szymon Kozłowski uppehållit sig i Tyskland, begärde den således att Oberlandesgericht Stuttgart skulle godkänna verkställigheten av nämnda europeiska arresteringsorder.
- 25 Vad vidare beträffar Szymon Kozłowskis personliga förhållanden, framgår det av beslutet om hänskjutande att enligt domstolsavgörandena som avser denne i Tyskland är han ogift och barnlös. Han behärskar endast i begränsad mån eller inte alls det tyska språket. Han växte upp och arbetade i Polen till slutet av år 2003. Därefter erhöll han under ungefär ett års tid arbetslöshetsersättning i denna medlemsstat.

- 26 Den hänskjutande domstolen utgår från antagandet att Szymon Kozłowski till övervägande del uppehöll sig i Tyskland från februari månad år 2005 till den 10 maj 2006, då han greps i Tyskland. Denna vistelse avbröts i samband med juledigheten år 2005 och eventuellt under juni månad år 2005 samt i februari och mars 2006. Szymon Kozłowski arbetade tillfälligt i byggbranschen men försörjde sig huvudsakligen genom att begå brott.
- 27 Den hänskjutande domstolen har slutligen angett att den, inom ramen för den överprövning som den är skyldig att göra enligt 79 § punkt 2 IRG, har att bedöma huruvida Szymon Kozłowski, i den mening som avses i 83b § punkt 2 i samma lag, vid tidpunkten då begäran om överlämnande lämnades in, ”stadigvarande uppehöll sig” i Tyskland och om så fortfarande är fallet. Om denna fråga besvaras nekande, ska nämnda domstol godkänna verkställigheten av den europeiska arresteringsordern med stöd av tysk rätt, då samtliga villkor som uppställs häri i övrigt är uppfyllda.
- 28 Mot bakgrund av dessa omständigheter har Oberlandesgericht Stuttgart beslutat att vilandeförklara målet och att ställa följande tolkningsfrågor till domstolen:
- ”1. Kan en person anses vara bosatt eller uppehålla sig i en [verkställande] medlemsstat, i den mening som avses i artikel 4.6 i [rambeslutet], trots att denne
- a) inte, utan avbrott, uppehåller sig i den [verkställande] medlemsstaten,
- b) inte uppehåller sig där i enlighet med de nationella bestämmelserna om inresa och uppehåll,
- c) yrkesmässigt begår brott i den staten, och/eller

d) avtjänar ett frihetsstraff i den staten?

2. Är det förenligt med unionsrätten, särskilt med principen om icke-diskriminering och om unionsmedborgarskap enligt artikel 6.1 i Fördraget om Europeiska unionen jämförd med artikel 12 [EG] samt artikel 17 [EG] och följande artiklar ... att införliva artikel 4.6 i [rambeslutet] på så sätt att en [verkställande] medlemsstats utlämning av egna medborgare mot deras vilja för verkställighet av påföljd alltid är otillåten, medan utlämning av medborgare i andra medlemsstater mot deras vilja efter bedömning av behörig myndighet däremot kan beviljas och, om så är fallet, ska nämnda principer åtminstone beaktas i samband med bedömningen?”

Prövning av tolkningsfrågorna

- 29 Det ska inledningsvis erinras om att domstolen, såsom det framgår av punkt 12 i förevarande dom, enligt artikel 35 EU är behörig att tolka rambeslutet.

Den första frågan

- 30 Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i räckvidden av uttrycken ”bosatt” och ”uppehåller sig”, som återfinns i artikel 4.6 i rambeslutet, och särskilt huruvida, under sådana omständigheter som de i det nationella målet, en eftersökt person inom ramen för ett förfarande för verkställighet av en europeisk arresteringsorder kan anses omfattas av denna bestämmelse.

- 31 I syfte att besvara denna fråga erinrar domstolen om att rambeslutet, såsom följer särskilt av artikel 1.1 och 1.2 samt skälen 5 och 7 i detsamma, har som mål att ersätta den multilaterala utlämningsordningen mellan medlemsstaterna med ett system för överlämnande av dömda eller misstänkta personer mellan rättsliga myndigheter för verkställighet av domar eller lagföring och att systemet grundar sig på principen om ömsesidigt erkännande (se dom av den 3 maj 2007 i mål C-303/05, *Advocaten voor de Wereld*, REG 2007, s. I-3633, punkt 28).
- 32 Enligt artikel 1.2 i rambeslutet ska medlemsstaterna verkställa varje europeisk arresteringsorder i enlighet med principen om ömsesidigt erkännande samt bestämmelserna i detta rambeslut.
- 33 I artikel 4.6 i rambeslutet anges i detta avseende ett skäl till att verkställighet av den europeiska arresteringsordern får vägras. Den verkställande rättsliga myndigheten får vägra att verkställa en sådan arresteringsorder om den har utfärdats för verkställighet av ett fängelsestraff och den eftersökte "uppehåller sig i, är medborgare eller bosatt i den verkställande medlemsstaten" och denna stat åtar sig att själv verkställa detta straff enligt sin nationella lagstiftning.
- 34 Enligt artikel 4.6 i rambeslutet är således tillämpningsområdet för detta skäl till att verkställighet får vägras begränsat till personer som, om de inte är medborgare i den verkställande medlemsstaten, "uppehåller sig" i eller är "bosatta" i den medlemsstaten. Dessa två uttrycks innebörd och räckvidd definieras emellertid inte i rambeslutet.
- 35 Europeiska gemenskapernas kommission har medgett att ordalydelsen av artikel 4.6 i rambeslutet i vissa språkversioner kan innebära att uttrycket "uppehåller sig" jämförelsesvis med kriterierna bosättning och nationalitet. Samtidigt har den gjort gällande att denna bestämmelse under alla omständigheter ska tolkas på så sätt att det för den eftersökta personen är ett nödvändigt men inte tillräckligt villkor att denne uppehåller sig i den verkställande medlemsstaten för att denne ska kunna göra gällande det skäl för att verkställighet får vägras som avses i nämnda artikel 4.6.

- 36 Det är härvid visserligen riktigt att uttrycket "uppehåller sig" inte kan ges en vid tolkning. En sådan tolkning skulle innebära att den verkställande rättsliga myndigheten får vägra att verkställa en europeisk arresteringsorder redan av det skälet att den eftersökta personen tillfälligt befinner sig i den verkställande medlemsstaten.
- 37 Artikel 4.6 i rambeslutet kan emellertid inte heller tolkas på så sätt att en eftersökt person som, utan att vara medborgare i eller bosatt i den verkställande medlemsstaten, uppehåller sig där sedan en viss tid tillbaka inte i något fall kan anses ha en sådan anknytning till denna medlemsstat som skulle kunna motivera att detta skäl till att verkställighet får vägras kan göras gällande.
- 38 Härav följer att, oaktat skillnaderna i ordalydelse mellan de olika språkversionerna av nämnda artikel 4.6, kategorin eftersökta personer som "uppehåller sig" i den verkställande medlemsstaten i den mening som avses i denna bestämmelse inte saknar, såsom bland annat den nederländska regeringen gjorde gällande vid förhandlingen i förevarande mål, betydelse vid fastställandet av tillämpningsområdet för samma bestämmelse.
- 39 Det är följaktligen inte tillräckligt att beakta uttrycket "bosatt" i den mening som avses i artikel 4.6 i rambeslutet, utan det ska även bedömas hur uttrycket "uppehåller sig" kan påverka räckvidden hos förstnämnda uttryck.
- 40 Tolkningen av artikel 4.6 i rambeslutet ska inte påverkas av den omständigheten att, enligt ordalydelsen i artikel 5.3 i samma rambeslut, som avser den person som är föremål för en europeisk arresteringsorder för lagföring, överlämnandet endast får underkastas det villkor som återfinns i denna bestämmelse med stöd av den verkställande medlemsstatens lagstiftning under förutsättning att den berörda personen är medborgare eller bosatt i denna medlemsstat, varför frågan var personen i fråga "uppehåller sig" inte aktualiseras.

- 41 Vidare är det, vad beträffar tolkningen av uttrycken ”uppehåller sig” och ”bosatt”, viktigt att framhålla att, i motsats till vad den tjeckiska och den nederländska regeringen har gjort gällande, det inte kan anses ankomma på varje medlemsstat att definiera dessa båda uttryck.
- 42 Det följer nämligen såväl av kravet på en enhetlig tillämpning av unionsrätten som av likhetsprincipen att en unionsbestämmelse som inte innehåller någon uttrycklig hänvisning till medlemsstaternas rättsordningar för att bestämma dess betydelse och räckvidd normalt ska ges en självständig och enhetlig tolkning inom hela unionen, med beaktande av bestämmelsens sammanhang och det med bestämmelserna i fråga eftersträfvade målet (se, analogt, dom av den 18 oktober 2007 i mål C-195/06, Österreichischer Rundfunk, REG 2007, s. I-8817, punkt 24 och där angiven rättspraxis).
- 43 Rambeslutet har, såsom framgår av punkt 31 i förevarande dom, som mål att inrätta ett system för överlämnande av dömda eller misstänkta personer mellan rättsliga myndigheter för verkställighet av domar eller lagföring, ett system som grundar sig på principen om ömsesidigt erkännande och enligt vilket den verkställande rättsliga myndigheten endast får vägra att överlämna den berörda personen med stöd av något av de skäl till att verkställighet får vägras som föreskrivs i rambeslutet. Mot bakgrund härav ska uttrycken ”uppehåller sig” och ”bosatt”, som är avgörande vid bedömningen av tillämpningsområdet för artikel 4.6 i rambeslutet, ges en enhetlig tolkning, då de hänför sig till autonoma unionsrättsliga begrepp. Medlemsstaterna har således inte rätt att i nationell rätt, genom vilken nämnda artikel 4.6 införlivas med den nationella rättsordningen, ge dessa uttryck en större räckvidd än den som följer av en sådan enhetlig tolkning.
- 44 I syfte att i ett enskilt fall få klarhet i huruvida den verkställande rättsliga myndigheten får vägra att verkställa en europeisk arresteringsorder, ska denna myndighet i ett första skede endast fastställa om den eftersökta personen är medborgare, ”bosatt” eller ”uppehåller sig” i den mening som avses i artikel 4.6 i rambeslutet och således omfattas av tillämpningsområdet för denna bestämmelse. I ett andra skede och endast under förutsättning att den verkställande rättsliga myndigheten konstaterar att den berörda personen ingår i någon av dessa kategorier, ska samma myndighet bedöma huruvida det föreligger ett berättigat intresse som motiverar att det fängelsestraff som utdömts i den utfärdande medlemsstaten ska verkställas i den verkställande medlemsstaten.

- 45 Domstolen framhåller härvid, i likhet med samtliga medlemsstater som har ingett ett yttrande till domstolen och kommissionen, att det skäl till att verkställighet får vägras som anges i artikel 4.6 i rambeslutet bland annat har till syfte att möjliggöra för den verkställande rättsliga myndigheten att lägga särskild vikt vid möjligheterna att underlätta den eftersökta personens återanpassning till samhället när denne avtjänat sitt fängelsestraff.
- 46 Uttrycken "bosatt" och "uppehåller sig" avser situationer där den person som är föremål för en europeisk arresteringsorder verkligen är bosatt i den verkställande medlemsstaten respektive efter en stabil vistelse under viss tid i samma medlemsstat har ansetts få en sådan anknytning till denna medlemsstat som kan jämföras med sådan anknytning som följer av att personen är bosatt i medlemsstaten.
- 47 Mot bakgrund av den information som återfinns i beslutet om hänskjutande är Szymon Kozłowski inte "bosatt" i Tyskland i den mening som avses i artikel 4.6 i rambeslutet. Den tolkning som ska göras i det följande avser följaktligen endast uttrycket "uppehåller sig" i samma bestämmelse.
- 48 I syfte att i ett enskilt fall bedöma huruvida den eftersökta personen har sådan anknytning till den verkställande medlemsstaten som gör det möjligt att fastställa att den berörda personens situation ska anses omfattas av uttrycket "uppehåller sig" i den mening som avses i artikel 4.6 i rambeslutet, ska det göras en helhetsbedömning som grundar sig på flera objektiva omständigheter som kännetecknar personens situation. Bland annat ska varaktigheten och arten av den eftersökta personens vistelse och villkoren för denna bedömas samt vilka familjeband och ekonomiska band personen har till den verkställande medlemsstaten.
- 49 Eftersom det ankommer på den verkställande rättsliga myndigheten att göra en helhetsbedömning i syfte att, i ett första skede, fastställa huruvida den berörda personen omfattas av artikel 4.6 i rambeslutet, kan en omständighet som individuellt kännetecknar den berörda personen i princip inte i sig ha någon avgörande betydelse.

- 50 Vad beträffar sådana omständigheter som den hänskjutande domstolen har återgett i den första tolkningsfrågan under a–d, kan man inte av endast den omständigheten som återfinns under a, enligt vilken den eftersökta personen inte utan avbrott har uppehållit sig i den verkställande medlemsstaten, och den omständigheten som beskrivs under b, enligt vilken den berörda personen inte uppehåller sig i denna medlemsstat i enlighet med de nationella uppehållsrättsliga bestämmelserna, dra slutsatsen att personen i fråga inte ”uppehåller sig” i denna medlemsstat, i den mening som avses i artikel 4.6 i rambeslutet. Domstolen konstaterar emellertid att dessa omständigheter kan ha betydelse för den verkställande myndigheten när den har att bedöma om den berörda personen omfattas av tillämpningsområdet för nämnda bestämmelse.
- 51 Vad beträffar den omständighet som återgetts i den första frågan under c, enligt vilken denna person yrkesmässigt gör sig skyldig till brottslighet i den verkställande medlemsstaten, och den omständighet som beskrivits i samma fråga under d, enligt vilken personen i fråga avtjänar ett frihetsstraff i den medlemsstaten, konstaterar domstolen att det är fråga om omständigheter som saknar relevans för den verkställande rättsliga myndigheten när den, i ett första skede, ska fastställa huruvida den berörda personen ”uppehåller sig” i den mening som avses i artikel 4.6 i rambeslutet. Däremot kan sådana omständigheter, vid antagandet att den berörda personen ”uppehåller sig” i den verkställande medlemsstaten, ha viss betydelse inom ramen för den prövning som nämnda myndighet i förekommande fall därefter har att göra, i syfte att få klarhet i om det är motiverat att inte verkställa en europeisk arresteringsorder.
- 52 Härav följer att två av de fyra omständigheter som den hänskjutande domstolen har återgett i den första frågan under a och b utan att vara avgörande ändå kan vara relevanta för den verkställande rättsliga myndigheten när den ska fastställa huruvida den berörda personens situation omfattas av tillämpningsområdet för artikel 4.6 i rambeslutet.
- 53 Domstolen konstaterar härvid att mot bakgrund av de omständigheter som den hänskjutande domstolen har angett såsom kännetecknande för situationen för en sådan person som den som är i fråga i det nationella målet, bland annat varaktigheten och arten av personens vistelse och villkoren för denna samt avsaknaden av familjeband och mycket obetydliga ekonomiska band till den verkställande medlemsstaten, kan en sådan situation inte anses omfattas av uttrycket ”uppehåller sig” i den mening som avses i artikel 4.6 i rambeslutet.

54 Mot bakgrund av det ovanstående ska den första frågan besvaras så, att artikel 4.6 i rambeslutet ska tolkas på så sätt att

- en eftersökt person är ”bosatt” i den verkställande medlemsstaten när denne verkligen är bosatt i denna medlemsstat och personen ”uppehåller sig” där när den efter en stabil vistelse under viss tid i samma medlemsstat har ansetts få en sådan anknytning till denna medlemsstat som kan jämföras med sådan anknytning som följer av att personen är bosatt i denna medlemsstat, och

- i syfte att bedöma huruvida den eftersökta personen har sådan anknytning till den verkställande medlemsstaten som gör det möjligt att fastställa att den berörda personen ”uppehåller sig” i den mening som avses i nämnda artikel 4.6, ska det göras en helhetsbedömning som grundar sig på flera objektiva omständigheter som kännetecknar personens situation. Bland annat ska varaktigheten och arten av den eftersökta personens vistelse och villkoren för denna bedömas, samt vilka familjeband och ekonomiska band personen har till den verkställande medlemsstaten.

Den andra frågan

55 Den hänskjutande domstolen anser att den ska godkänna verkställigheten av den europeiska arresteringsorder som utfärdats avseende Szymon Kozłowski, om den fastställer att denna person inte ”stadigvarande uppehåller sig”, i den mening som avses i 83b § punkt 2 b IRG, i Tyskland.

56 Mot bakgrund av punkterna 47 och 53 i förevarande dom samt domstolens svar på den första tolkningsfrågan ska, i förevarande fall, den andra frågan inte besvaras, eftersom den eftersökta personen i det nationella målet inte omfattas av tillämpningsområdet för artikel 4.6 i rambeslutet.

Rättegångskostnader

⁵⁷ Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (stora avdelningen) följande:

Artikel 4.6 i rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna ska tolkas på så sätt att

- **en eftersökt person är ”bosatt” i den verkställande medlemsstaten när denne verkligen är bosatt i denna medlemsstat och personen ”uppehåller sig” där när den efter en stabil vistelse under viss tid i samma medlemsstat har ansetts få en sådan anknytning till denna medlemsstat som kan jämföras med sådan anknytning som följer av att personen är bosatt i denna medlemsstat, och**

- **i syfte att bedöma huruvida den eftersökta personen har sådan anknytning till den verkställande medlemsstaten som gör det möjligt att fastställa att den berörda personen ”uppehåller sig” i den mening som avses i nämnda artikel 4.6, ska det göras en helhetsbedömning som grundar sig på flera objektiva omständigheter som kännetecknar personens situation. Bland annat ska varaktigheten och arten av den eftersökta personens vistelse samt villkoren för denna bedömas samt vilka familjeband och ekonomiska band personen har till den verkställande medlemsstaten.**

Underskrifter